

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Svcqv̄et E Societate Iesv Via Vitæ Æternæ

Sucquet, Antoine

Antverpiae, 1630

Cap. 1. de perfectione

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54856)

CAPVT I.

De perfectione, in quo ea consistat.

QVONIAM de perfectione hinc agendum erit; forsitan optes scire, ac merito, in qua virtute maximè perfectio sita sit. Itaque *perfectio nō est in gratis gratis datis.* paucis hæc accipe. Primò, non consistere in gratis gratis datis, ut miraculorum gratia, sublimis contemplationis, & orationis: non in magna, etiam si sit infusa, scientia, ut in Salomone fuit: neque in status perfectione, etsi foretis Angelicus: neque in severioris disciplinæ observantia, neque in castitatis præstantia. ad quam illa ordinatur. sed sunt quidem ea magna ad sanctitatem præsidia, quæ in charitate consistit, non tamen illa perfectio sunt, sicut nec miracula patrare, etsi hæc magna sanctitatis indicia, de quibus Dominus dixit: verumtamen in hoc nolite gaudere, quia spiritus subjiciantur vobis, & ut dixi teste Gregorio, sanctitatem ostendant, non faciant. *Hom. 9. in Evangelia.* Consistit verò perfectio in charitate Dei, & proximi; plenitudo enim legis est dilectio; atque adeò, etsi linguis, ait *Rom. 13. 1. Cor. 13.* Apostolus, hominum loquar & Angelorum, charitatem autem non habeam, factus sum velut æs sonans, & cymbalum tinniens. *perfectio in quo sit, nempe charitate.* Etsi habuero prophetiam, & noverim mysteria omnia, & omnem scientiam: & si habuero omnem fidem, ita ut montes transferam; charitatem autem non habuero, nihil sum. Et si distribuero in cibos pauperum omnes facultates meas, & si tradidero corpus meum, ita ut ardeam, charitatem autem non habuero, nihil mihi prodest.

Duplex verò est charitas; alia concupiscentiæ, quâ amamus Deum propter nos, & bonum nostrum: alia *Charitas duplex.* amicitia: quâ amamus illum non propter nos, sed propter seipsum, & bonitatem suam; & in hac perfectio *Bern. de dilig. Deo.* est. Non sine præmio quidem diligitur Deus, etsi absq; *premi*

præmij intuitu diligendus sit. vacua namque vera charitas esse non potest, nec tamen mercenaria est. Id verò intellige non de charitate afficiente solum, sed de efficiente. neque enim gauderè solum de bonis Dei, præsentia, & al' oquio ejus, veram charitatem arguit: sed impulsus ad servandum mandata & consilia ejus. Nam, ut Gregorius, probatio dilectionis, exhibitio est operis. Et D Ioannes, Filioli, ait, non diligimus verbo, neque linguâ, sed opere & veritate. Quod egregiè Richardus explicat, dicens: Affectuosa dilectio, quâ superiùs dilectionem animæ significari dicimus, interdum plus afficit minùs diligentem, minùs perfectiorem. Non enim tantum diligit quisque, quantum sentit, & quantum in illo statu diligere sibi videtur; sed quantum in virtute & charitate fundatus fuit, & in servâdis mandatis fidelis habetur. Dulcis in Deum affectus quodammodo carnalis est, & fallax, & humanitatis interdum potiùs, quàm gratiæ; cordis, quàm spiritus; sensualitatis, quàm rationis. Quid verò aliud Veritas ipsa declarat, dicens: Qui habet mandata mea, & servat, hic est qui diligit me? Diligere autem eum debemus ex toto corde, ex tota anima, ex tota mente, & ex omnibus viribus nostris. Ex toto corde, ait Chrysolomus, id est, cor tuum non sit inclinatum ad ullius rei dilectionem ampliùs, quàm ad Dei: nec delesteris in aliqua specie mundi ampliùs, quàm in Deo, non in honoribus, non in auro, &c. sed hæc omnia existimes tibi esse in Deo, ut præ omnibus Deum ames. Totum, ut vides, cor sibi præberi vult, totamque animam: igitur aliquid ames non propter eum, minùs eum amas, & imperfectè. Sed oportet pro perfectione omnem creaturæ affectum in auctorem ipsum transferre. Fiet verò id primò, si eum exuas. quo pacto? inquires. dic mihi: quid odisti? nõne noxium, pestiferum, majoris boni impedimentum? Hoc tibi verè est amor creaturæ, quo de Creatoris amore aliquid detrahis, cùm eum etiâ toto corde

*Probatio
charitatis.*

*Gregor.
1. Ioan. 3.*

*Richard in
Cant. 6. 6.*

*Non tãtum
quis diligit
quantum
sentit.*

*Diligere
Deum ex
toto corde
quid sit.
Chrysol. in
Imperf. sup.
Mat. hom.*

*Creatura
affectus quo-
modo sit ex-
uendus.*

corde, animâ, ac viribus ames, dignè tamen nequeas amare, qui omne bonum tuum est, & summa bonorû. Si verò insuper infinities perfectiùs, hoc ipsum quodcumque est creatum bonum, in Deo esse scias, eo que te posse frui, quæ poterit creatura te decipere, & dividere cor tuum? Hoc est quod eleganter Thom. à Kempis: Cui omnia unum sunt, & omnia ad unû trahit, & omnia in uno videt, potest stabilis corde, & in Deo pacificus permanere. In cælesti beatitudine erit Deus unus omnia in omnibus; in ea autem quæ in hac lacrymarum valle obtinetur, idem aliquâ ratione perfecti consequuntur. omnia enim ad Deum trahunt, & omnibus trahuntur ad eum: omnia in eo vident, quia tamquam æternæ lucis radiolos minimos quidquid creatum est, intuentur, illis que velut scalis ad eum tendunt: omnia in eo habent, ut verè cum B. Francisco dicant, Deus meus, Deus cordis mei, & omnia; idèdòq; & opes, & honores, famam, favorem, parentes, liberos, amicos, & quidquid haberi potest, potiùs quàm ei displiceât, perdunt libenter, imò & ultrò projiciunt & despiciunt; imprimis seiplos, animam que suam oderunt & perdunt, ut inveniant eam: ea libenter, sicut puer crepundia & conchilia daret, ut regnum consequeretur. Et verò omnes Christiani parati esse debent opes, famâ, vitam & omnia potiùs amittere, quàm Dei gratiam, quod est diligere Deum super omnia: adèdò ut potiùs quàm Deum offendant, libenter, uxore, liberis, opibus, honoribus, ac vita ipsa, ut omnes Martyres, spolientur. Vnde collige affectum omnem ab omnibus erga creata téperandum esse, à perfectis etiâ abnegandum. Perfectus enim servus Christi. ut Hier. ait, nihil præter Christum habet, aut si quid præter Christum habet, perfectus nō est. Ad quod libri de vanitate mundi inducunt. Vanitate enim rerum humanarum perspecta, earum æstimatio minuitur & amor, quo infelix homo in certâ perniciem trahitur sui amore illusus. Etenim amor sui, seu cupiditas,

juxta

*De imit.
Christi l. 1.
cap. 3.
1. Cor. 13.
Perfecti mo-
res.*

*Qualiter
Christianus
se habere de-
beat.*

*Epist. 1. ad
Heliodor.*

*Libri de
mundi vani-
tate ad
quid utiles.*

*Aug. ser. 39.
de Temp.*

juxta August. radix omnium malorum est, & radix omnium bonorum est charitas. Quaecumque enim appetimus creata, ea propter amorem nostri, eoque impulsu appetimus De quo pluribus jam actum est secundo libro, & declaratum, quemadmodum odio sui superandus sit, ut charitas Dei diffundatur in cordibus nostris per Spiritum sanctum. Ac bonorum quidem cupiditas, paupertate vincenda; commodorum corporis & voluptatum & propinquorum, abnegatione eorum; voluntatis vero propriae libertatis & honoris, renuntiatione atque obedientia.

Anima purgata à creatura amore volat, &c.

Quae autem hoc consecuta fuerit anima, per se in Deum tendit, ut aperta fornace, ignis; ut suber quod sub aqua depressum fuit, sublato pondere supernatat: ita enim anima creaturarum amore liberata, evolat, & velut acus nautica in suo Septentrione, id est, Deo, conquiescit, ei que adhaeret, & unus spiritus fit cum eo: denique idem vult & non vult. quod est perfecta cum Deo amicitia, & ipsa perfectio Hoc Dominus IESVS aperte testatus est, dicens: Non rogo pro eis tantum, sed pro eis qui credituri sunt per verbum eorum in me, ut omnes unum sint, sicut tu Pater in me, & ego in te, ut & ipsi in nobis unum sint, & alius ait, Quae est mater mea, & qui sunt fratres mei? quicumque fecerit voluntatem Patris mei, qui in caelis est, ipse meus frater, & soror, & mater est. Ecce quam arcta conjunctio inter animam, & Deum? quanta, & quam sincera amicitia? Quomodo vero, dices, differunt iusti inter se, perfecti ab imperfectis, cum hi etiam potius omnia, quam Deum deserere debeant? Respondeo, ut reges à rusticis, ab infirmo robustus: eo modo quo stella differt à stella in claritate; quo semina, quorum unum trigesimum, aliud sexagesimum, aliud centesimum fructum profert, quo institores, quorum alius duo talenta, alius tria, alius quinque superlucrat. Perfectus, inquam, facit omnes voluntates Dei, ut de Davide dicitur. ad quod

Ioan. 17.

Matth. 12.

*Conjunctio
anima cum
Deo.*

2. Cor. 15.

Apost.

Apost. Iacobus hortatur dicens: Ut sitis perfecti, & integri, in nullo deficientes, imperfectus ea ferè tantum facit, quæ sub æternæ gehennæ supplicio mandantur. Perfectus omnibus potentiis adhærere Deo nititur: intellectu enim captivat in obsequium fidei, & in omnibus operibus Deum laudat; memoriâ eum præsentem ubique habet, voluntate eum in omnibus creaturis amando, ei adhæret: non loquitur, nisi sermones Dei, & ex ejus amore: non administrat, nisi ex virtute quam administrat Deus, qui omnia ei tribuit: ex omnibus quæ videt, audit, gustat, sentit, in Deum assurgit, omnes ad eum adducere nititur, ubique aliquid Dei videt quod amet: & quia novit separare preciosum à vili, ita amat creata, ut perea in potentias Domini introëat, & ferventissimam fornacem amoris, quam beneficia omni creaturæ præstita propter nos, & nobis in iis, quasi cinnanomum & balsamum accendunt in odorem suavitatis. Præcepta omnia servat, illa enim ordinantur ad removenda ea, quæ sunt charitati contraria, cum quibus charitas esse non potest. Consilia autem ordinantur ad removenda impedimenta actus charitatis, quæ tamen charitati non contrariantur: sicut est matrimonium, occupatio negotiationum sæcularium, & alia hujusmodi. Ex quo liquet perfectum eum virum appellari, qui non solum nullius mortalis culpæ reus est, sed longè etiam abest ab iis, quæ nos ad eum pertrahunt, & à virtute impediunt: sive, perfectio consistit in optimo usu virtutum, ac tollendis impedimentis oppositis charitati, & eandem remorantibus; deinde in ipso divini amoris affectu, qui finis est legis. Hinc Dominus: Ego sum a & o, principium & finis: & aptè Gregor. Virtutis principium & finis, est dilectio. Apostolus verò, Finis præcepti est charitas, de corde puro, & conscientiâ bonâ, & fide non fictâ. hæc omnium fundamentum est bonorum. Immo credere esse Deum, omnia mala arcet, omnia bona

Iacobi 1.

Quomodo perfectus tribus anima potentiis utatur.

In omnibus Deum videt perfectus.

D. Thom. 2. 2. q. 184. a. 3. Præcepta Dei ad quid ordinata.

Quis perfectus.

Hom. 23. ad Rom. 1. Tim. 1. Charitas est finis & initium.

bona

*Fides viva
quid opere-
tur, peccata
remouet,
Ec.*

bona inferit. Dic mihi qui credit Deum esse omnipotentem, omniscium, & optimum, simulabitur, & fallere sperabit impunè, ac superbiet? Nõne scire eum novit, & despiciere superbos, ac omnem extollentem se humiliare, & exaltare in æternum humiliantem se? Avarus erit, qui Deum habere se posse novit, & omnia in eo? nimis certè avarus, cui ille non sufficit. Luxuriosus, cui ille fons gaudij, & Deus totius consolationis ad manum est? Inuidebit, qui scit Deo fieri, quod proximo: Dei esse voluntatem, ut ille his bonis ornetur: an verò malum, aut minùs providum ejus consilium iudicabit? Gulosus, qui momentaneam voluptatem potest in Deo æternam facere, si illam velit aspernari? Cui verò iracundus irascetur? Deo? qui dixit, Qui vos tangit, tangit pupillam oculi mei? quomodo erit acediosus, ignavus, qui quãtis sese bonis exuat, quantis ærumnis induat, agnoscit? Quòd si fides hæc præstat, longè magis charitas. Ex hac charitate erga Deum, fluit amor proximi: fluuius, inquam, pacis, cordis dulcedo, & verbum dulce, & opera misericordiæ, maximè spiritualia: qui enim amat proximum, in bonis omnibus illi consentit, mala potissimùm animæ ab eo, quoad potest, arceat, bona procurat, neminem temerè iudicat, nemini obloquitur, iuvat omnes opere & exemplo.

Ex charitate Dei fluit amor proximi.

*An quis
possit esse
perfectus.
Col. 10. c. ult.*

Sed quæres, an quis ad perfectionem pervenire possit? Respondeo omninò, quocumque in statu positus sit, licet alius alio magis sit accommodatus ad eam. Cassian. ait, Constat neminem prorsus ob imperitiam litterarum ab perfectione cordis excludi, nec rusticitatè obesse ad capeffendam animæ puritatem: imò cum sit cum simplicibus Dei sermocinatio, hos ferè ad altiorem gradum sanctitatis evehit, ut non gloriatur omnis caro in conspectu ejus. Non potes orare, contemplari, crebrò confiteri & communicare, sanctam austeritatem æmulari; patiens esto, & humilis, dilige opere & veritate proximum & Deum, voluntatem ejus in omnibus lauda;

& acquies preciosam margaritam, thesaurum, sapientiam, veram perfectionem.

CAPVT II.

Meditatio de Imitatione Christi Domini, in quo omnis perfectionis exemplar.

CHRISTVS. PUNCTVM I. Fili, vis venire post me? vis perfectus esse? audi igitur me, qui animam meam posui pro te? Qui vult venire post me, tollat crucem suam, & sequatur me; si quis enim venit post me, & non odit Patrem suum, & matrem suam, adhuc autem & animam suam, non potest, non potest meus esse discipulus. Considera quis te vocet, quem vocet, & quò quo item præmio. Spei, fidei & charitatis affectus excita.

Luc. 14.

PUNCTVM II. Exemplum dedi vobis, ut quemadmodum ego feci, ita & vos faciatis. Admirare & imitare.

PUNCTVM III. Qui mihi ministrat, me sequatur, & ubi ego sum, illic & minister meus erit. Credis hæc? & nonne per gratiam meam me sequi potes? cur igitur, non obedis voci meæ?

Eadem diducta.

HOMO. Effundo in conspectu tuo, Domine, orationem meam, & tribulationem meam ante te pronuntio; etenim ecce universus orbis in maligno positus, & in erroribus mille quasi deviis, & non est qui reducat nos in viam rectam. nisi tu, bone JESV, qui es via, veritas, & vita. Vias tuas, Domine, demonstra mihi, & semitas tuas edoce me. Omnis siquidem creatura decipula est, & laqueus pedibus insipientium! Et eheu! quot video, ô Bonitas, ô Pater misericordiarum, quot video perire abstractos & illectos ab ea! Quid faciam, Deus meus, inter tot hostes, & tot laqueos, quibus tegitur universus orbis? quid in tanta caligine, & tot jam coram

Præsentia Dei.

Pf. 141. Mundus in errore.

Creatura decipula.